

PETER STAMM • JUTTA BAUER

BUGÜN BURADA, YARIN ORADA

Matteo'ya...

BUGÜN BURADA, YARIN ORADA

© 2019, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin ve resim hakları © 2010, S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main

İlk baskı 2010 yılında, Almanya'da *Warum wir vor der Stadt wohnen* adı ile S. Fischer Verlag tarafından yapılmıştır.

YAZAN: Peter Stamm
RESİMLEYEN: Jutta Bauer
TÜRKÇELEŞTİREN: Ümit Mutlu
EDİTÖR: Hilâl Aydın
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
GRAFİK UYGULAMA: Cemil Denizler

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-5678-83-8
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DESEN, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

www.desenyayinlari.com

PETER STAMM • JUTTA BAUER

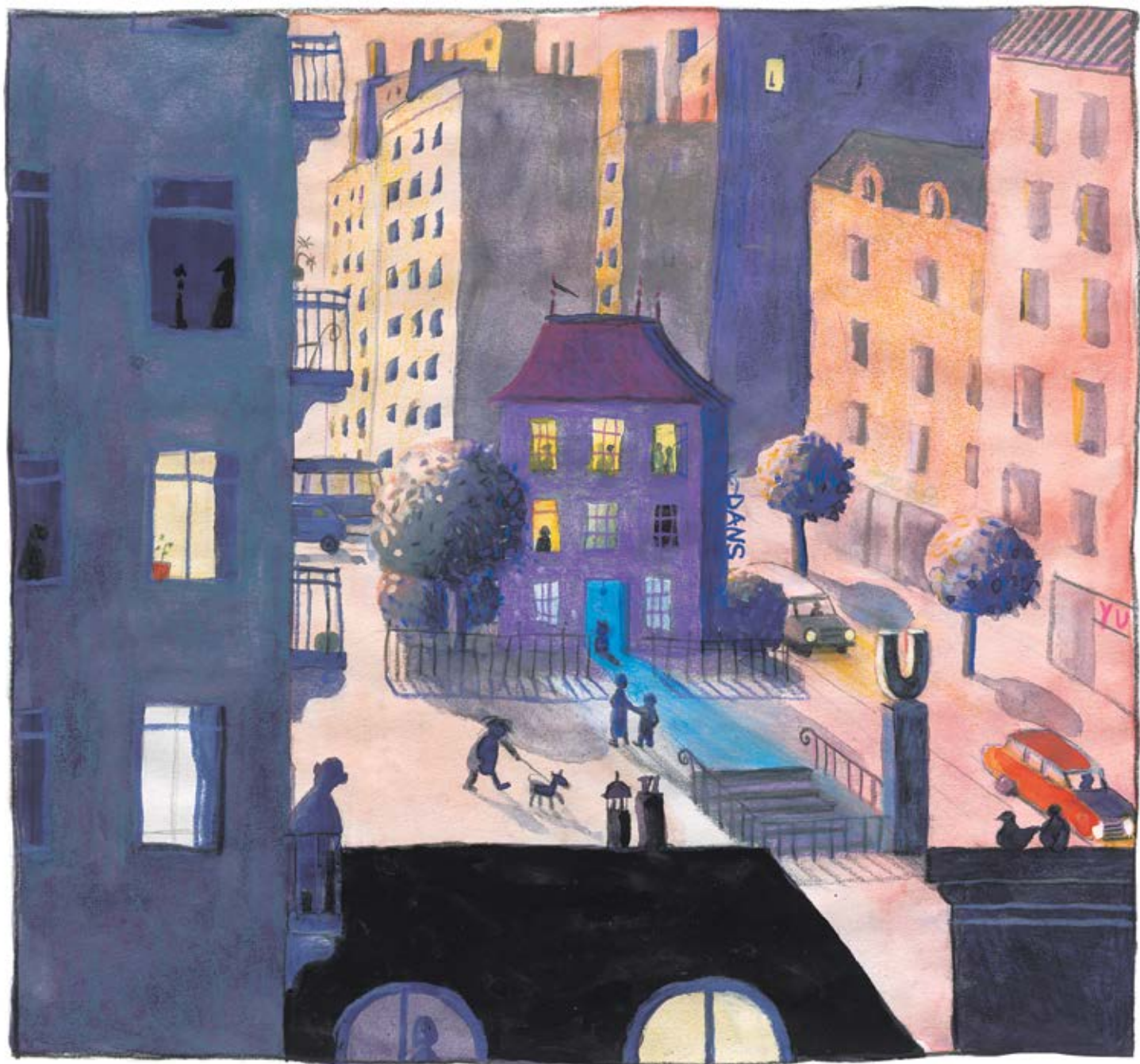
BUGÜN
BURADA,
YARIN
ORADA

1. Mavi lambalı evde oturduğumuz sıralarda, güneş bizi kemiklerimizimize kadar yakardı, biz de bütün gün, perdeleri çekip kapatmak zorunda kalırdık. Sabahları, üst kattaki dans okulundan bitmek bilmez müzik sesleri gelirdi; bazen de bahar aylarında havayı leylak kokusu kaplardı. Koridordaki mavi lamba asla sönmez, gece gündüz yanardı. Biz de lambanın ışığını görebilelim diye geceleri kapımızı asla kapatmazdık. Bazen, kimden ya da nereden geldiğini anlamadığımız ayak sesleri duyardık, ama sonra etraf yine mutlak bir sessizliğe bürünürdü. Yağmur bastırduğunda, oluklardan aşağı gürül gürül akan ve lale yapraklarının ucundan usulca damlayan suyun sesini işitirdik.

Babam dört gazete okudu, annem üç iskemle satın aldı, ninem her birimize ikişer çift yün çorap ördü, dedem ise güneş gözlüğünü kaybetti. Gelin görün ki kız kardeşim, her daim çok mutsuzdu. Biz de mecburen, otobüse taşındık.

2. Otobüste oturduğumuz sıralarda, kira ödemek aklımızın ucundan bile geçmezdi; tabii buna karşılık, her saat başı yeni bir bilet almak zorunda kalırdık. Her gün bir dolu yeni insanla tanışırdık ama hepsi birbirinden ciddi, birbirinden aceleci olurdu. Bazen, koltukların altına saklanır, kedi gibi mırlayan motorun sesini dinlerdik. Duraklarda inmeyeceğimiz hâlde *Duracak* düğmesine basıp dururduk. Bütün gün, benzin ve ter kokusundan başka koku almazdık ve her gün ama her gün, aynı sokakları dolaşırdık. Bazı duraklara geç kaldığımızda şoför hız sınırını aşar, midemizi altüst ederdi. Bir şeyler okumak ise en zoruydu; otobüs hemzemin geçitlerde ve duraklarda, diğer araçları veya hareket vaktini beklerken birkaç dakikalığına durur, biz de ancak o zaman okurduk.

Annem dört yabancı dil öğrendi, dedemin üç dişi düştü, erkek kardeşim iki yeni arkadaş edindi, ninem ise sağlam bir zatürreye tutuldu. Gelin görün ki babam, annemi artık sevmez oldu. Biz de mecburen, ormana taşındık.

3. Ormanda oturduğumuz sıralarda, tüm mantarların, yosunların ve eğreltiotlarının ismini öğrendik. Hafta içi her sabah, saat tam altı buçukta elektrikli testerelerin gürültüsüyle uyanırdık; pazar günleri ise saat sekiz buçukta, ağaçkakanların taktaklarıyla. Cumartesileri kimse bizi uyandırmazdı. Bazı akşamlar, ormandaki en yüksek ağaca tırmanır, şehrin ışıklarını görmeye çalışırdık, özellikle de karşı tepedeki radyo anteninin tepesindeki kırmızı ışığı. Yağmur yağmadığında bile zemin hep ıslak olduğundan, kendimize bir ağaç ev inşa ettik. Okula neredeyse uğramaz olduk, buna karşılık sağdan soldan fındık toplayıp sincaplara satıyorduk. Sonra bir ara şehre gittik ve kazandığımız parayla kendimize yüksek topuklu ayakkabılar aldık; bir keresinde de, ne işe yaradığını hâlâ bilmediğimiz bir şey. Bu şeyin adı Oxtode'du ve uzun süre boyunca yanımızda durdu.

Babam kırk yaşına bastı, ninem günde üç defa dişlerini fırçaladı, dedem her şeyi iki kez söyledi, kız kardeşim birinci sınıfa başladı. Gelin görün ki annem, aldığı son kitabı kaybetti. Biz de mecburen, kilisenin çatısına taşındık.

AĞAÇ ... KAKAN

KANIN

KUZUKULAĞI

MELERKOTU

oğmantopu

SEMİZOTU

Yüksükötü

KARAHINDIBA

Tilki

Haseki küresi

4. Kilisenin çatısında oturduğumuz sıralarda, pazar günleri çok erken kalkmak zorunda kalırdık. Buna karşılık, gece yarısı gelmeden yatmak bilmezdik, ama saatin kaç olduğunu elbette her zaman bilirdik. Papaz her akşam ön avludan bize seslenirdi ama ne dediğini hiç anlamazdık. Bazen dostlarımız bizi ziyarete gelirdi, sonra da neyimiz var neyimiz yoksa midelelerine indirip giderlerdi; biz de ertesi gün merdiveni aşağı sarkıtıp yeni erzakı yukarı çekmek zorunda kalırdık. Yazın güneş, cehennem ateşi gibi bütün gün tepemizde harlarken, kilisenin ateş tuğlaları da alev alev yanardı. Futbol oynardık, top aşağı uçardı. Sonra, bulutlara bakıp onlarla ilgili uzun hikâyeler uydururduk. Mutfağımız ve oturma odamız vardı, ayrıca hepimizin ayrı ayrı birer odası. Fakat odalar arasında duvar yoktu.

Erkek kardeşim bağış kutusunda dört kuruş buldu, ninem üç sefer o paraların ona ait olmadığını söyledi, annem iki kez kayıplara karıştı, babam ise bize bir söz verdi. Gelin görün ki dedem, birileri ne zaman kilise mezarlığına gömülse, her seferinde çok üzüldü. Biz de mecburen, teyzemin kemana taşındık.

